

Věc C-492/22 PPU

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

22. července 2022

Předkládající soud:

Rechtbank Amsterdam (Nizozemsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

22. července 2022

Stěžovatel:

CJ

Odpůrce:**Předmět původního řízení**

Spor se týká vazby osoby v Nizozemsku, která tam byla zadržena na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného polským soudem a jejíž předání Officier van Justitie (státní zástupce, Nizozemsko) odložil, protože v Nizozemsku je proti ní vedeno trestní řízení pro jiný trestný čin než ten, který je předmětem evropského zatýkacího rozkazu, a vyžádaná osoba se nechtěla vzdát svého práva být přítomna nizozemskému trestnímu stíhání.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Žádost se v zásadě týká otázky, zda (i) může odklad předání v rámci evropského zatýkacího rozkazu nařídít jiný orgán než vykonávající justiční orgán a (ii), není-li tomu tak, za jakých podmínek může vykonávající justiční orgán předání odložit.

Článek 267 SFEU

Předběžné otázky

- I. Brání článek 12 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve spojení s článkem 6 Listiny základních práv Evropské unie tomu, aby vyžádaná osoba, jejíž předání za účelem výkonu trestu odnětí svobody bylo s konečnou platností povoleno, avšak odloženo, „aby mohla být soudně stíhána ve vykonávajícím státě [...] za jiný trestný čin, než je ten, který je uveden v evropském zatýkacím rozkaze“, byla během tohoto trestního stíhání za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu držena ve vazbě?
- II. a. Je rozhodnutí o tom, že bude využito pravomoci odložit předání podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, rozhodnutím o výkonu [evropského zatýkacího rozkazu], které podle čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve světle jeho osmého bodu odůvodnění přísluší vykonávajícímu justičnímu orgánu?
- b. Pokud ano: Znamená skutečnost, že toto rozhodnutí bylo přijato bez zapojení vykonávajícího justičního orgánu ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, že vyžádaná osoba již nesmí být za účelem výkonu na ni vydaného evropského zatýkacího rozkazu držena ve vazbě?
- III. a. Brání čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve spojení s články 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie tomu, aby předání vyžádané osoby za účelem trestního stíhání bylo ve vykonávajícím členském státě odloženo výlučně z toho důvodu, že vyžádaná osoba se po dotázání nechce vzdát svého práva být přítomna tomuto trestnímu stíhání?
- b. Pokud ano: Jaké faktory musí v tom případě vykonávající justiční orgán zohlednit ve svém rozhodnutí o odložení skutečného předání?

Uplatňovaná ustanovení unijního a vnitrostátního právaUnijní právo:

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV“): čl. 6 odst. 2, články 12, 23 a 24

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. 2008, L 327, s. 27), ve znění pozměněném rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 znění (dále jen „rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV“).

Nizozemské právo:

Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) (zákon ze dne 29. dubna 2004, kterým se provádí rámcové rozhodnutí Rady Evropské unie o evropském zatýkacím rozkaze a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie [zákon o předávání osob], Stb. [nizozemský úřední věstník] 2004, 195) v později pozměněném znění (dále jen „zákon o předávání“): čl. 1 písm. e), čl. 27 odst. 2, články 33, 34, 35 a 36

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 Dne 31. srpna 2021 vystavil polský soud evropský zatýkací rozkaz (dále jen „EZR“) za účelem výkonu trestu odnětí svobody v trvání dvou let, který byl uložen pro třináct trestných činů klasifikovaných jako „organizovaná nebo ozbrojená loupež“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV.
- 2 Dne 9. dubna 2022 byla vyžádaná osoba zadržena za účelem výkonu tohoto EZR v Nizozemsku.
- 3 Dne 2. června 2022 nařídil vykonávající justiční orgán, Rechtbank Amsterdam (Okresní soud v Amsterdamu, Nizozemsko), vzetí vyžádané osoby do vazby. Dne 16. června 2022 schválil předání do Polska. Proti posledně uvedenému rozhodnutí nelze podat žádný řádný opravný prostředek.
- 4 Vyžádaná osoba byla v Nizozemsku v prvním stupni odsouzena pro jiný skutek než ten, který je předmětem EZR, totiž pro řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Dne 15. prosince 2021 uložil Kantonrechter in de Rechtbank Den Haag (kantonální soudce u Okresního soudu v Haagu, Nizozemsko) vyžádané osobě pro tento skutek peněžitý trest ve výši 360 euro nebo náhradní trest odnětí svobody v délce trvání 7 dnů. Vyžádaná osoba proti tomu podala odvolání. Přezkum tohoto odvolání se má konat 4. října 2022. Proti rozhodnutí o odvolání může Openbaar Ministerie (státní zastupitelství, Nizozemsko) a vyžádaná osoba podat kasační stížnost.
- 5 Pokud a dokud je vyžádaná osoba v Nizozemsku trestně stíhána, může Rechtbank (okresní soud) podle ustálené judikatury k čl. 34 odst. 2 písm. b) a čl. 36 odst. 1 zákona o předávání osob na návrh státního zástupce prodloužit vazbu vyžádané osoby vždy nejvýše o třicet dní, je-li předávací řízení vedeno rychle a nejedná se proto o nadměrně dlouhou vazbu. Dne 22. června 2022 a 6. července 2022 prodloužil Rechtbank (okresní soud) na návrh státního zástupce vazbu vyžádané osoby vždy o třicet dní.
- 6 Vzhledem k tomu, že se vyžádaná osoba nechtěla vzdát svého práva být přítomna nizozemskému trestnímu stíhání, zamýšlí státní zástupce navrhnout prodloužení vazby opakovaně, dokud nebude trestní stíhání v Nizozemsku ukončeno.

- 7 V této věci nebyl uveden jiný důvod, který by podle čl. 34 odst. 2 zákona o předávání osob ve spojení s článkem 35 téhož zákona mohl odůvodnit prodloužení vazby. Návrhy na prodloužení vazby tak nutně znamenají, že státní zástupce odložil předání z důvodu probíhajícího nizozemského trestního řízení. Podle zákona o předávání osob může takovéto odložení nařídit. Rechtbank (okresní soud) rozhodnutí o odložení nepřezkoumá, protože takovéto rozhodnutí spadá podle vnitrostátního práva do působnosti státního zastupitelství.

Stručný popis odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

První předběžná otázka

- 8 S odkazem na rozsudky Soudního dvora ze dne 25. ledna 2017, Vilkas (C-640/15, EU:C:2017:39, bod 43), a ze dne 12. února 2019, TC (C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, bod 60), upozorňuje Rechtbank (okresní soud) na skutečnost, že ačkoliv čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV na rozdíl od jeho článku 23 neodkazuje na vazbu (resp. trvání vazby), nabízí článek 12 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve spojení s články 33 až 35 a čl. 36 odst. 1 zákona o předávání osob jasný, předvídatelný a dostupný právní základ pro trvání vazby v případě odložení předání, které splňuje požadavky článku 6 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), přičemž Rechtbank (okresní soud) rovněž připomíná, že každých třicet dní přezkoumá, zda vazbu lze případně prodloužit. Pouhá skutečnost, že - s konečnou platností schválené - předání bylo odloženo, nevede podle názoru Rechtbank (okresní soud) k tomu, že předávací řízení již „nepostupuje“ a není prováděno rychle.
- 9 Vzhledem k tomu, že tento výklad je základem druhé předběžné otázky, je podle názoru Rechtbank (okresní soud) žádoucí, aby byl Soudnímu dvoru výslovně předložen v podobě první předběžné otázky.

Druhá předběžná otázka

- 10 Zatímco podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV je vykonávající justiční orgán orgánem příslušným pro odložení předání, podle vnitrostátních právních ustanovení o tom rozhoduje státní zástupce.
- 11 Ve svém rozsudku ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (padělání dokumentů) (C-510/19, EU:C:2020:953), ovšem Soudní dvůr uvedl, že nizozemského státního zástupce nelze považovat za vykonávající justiční orgán ve smyslu, mimo jiné, čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, protože může podléhat individuálním pokynům nizozemského Minister van Justitie en Veiligheid (nizozemský ministr spravedlnosti a bezpečnosti), což stále ještě platí.
- 12 Dále Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 28. dubna 2022, C a CD (právní překážky výkonu rozhodnutí o předání) (C-804/21 PPU, EU:C:2022:307) rozhodl, že posouzení, zda se jedná o případ vyšší moci ve smyslu čl. 23 odst. 3 rámcového

rozhodnutí 2002/584/SVV a případně stanovení nového data předání jsou rozhodnutími o výkonu EZR, které podle čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve světle jeho osmého bodu odůvodnění přísluší vykonávajícímu justičnímu orgánu.

- 13 Reichtbank (okresní soud) se proto táže, zda rozhodnutí o tom, že bude využito pravomoci k odložení předání podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, přísluší podle čl. 6 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí ve světle jeho osmého bodu odůvodnění vykonávajícímu justičnímu orgánu. Podle názoru Reichtbank (okresní soud) totiž takové rozhodnutí, stejně jako situace, na níž se zakládal rozsudek Soudního dvora uvedený v bodě 12, překračuje případnou „praktickou a správní pomoc“, kterou může být podle článku 7 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV ve světle jeho devátého bodu odůvodnění pověřen jiný orgán, než vykonávající justiční orgán. To je předmětem otázky II.a.
- 14 V případě kladné odpovědi na tuto otázku vyvstává pro Reichtbank (okresní soud) navazující otázka, zda skutečnost, že toto rozhodnutí bylo přijato bez zapojení vykonávajícího justičního orgánu ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, vede k tomu, že vyžádaná osoba již nesmí být za účelem výkonu na ni vydaného EZR držena ve vazbě [otázka II.b.].

Třetí předběžná otázka

- 15 Nebude-li odpověď na otázku II.a záporná, pak se Reichtbank (okresní soud) táže, co musí vykonávající justiční orgán posoudit a jaké faktory musí při tomto posuzování zohlednit, přezkoumává-li, zda předání musí být odloženo, aby vyžádaná osoba, jejíž předání bylo s konečnou platností schváleno, mohla být ve vykonávajícím členském stáze soudně stíhána pro jiný skutek, než je ten, který je uveden v EZR.
- 16 V tomto ohledu Reichtbank (okresní soud) zejména připomíná, že současná praxe ohledně použití čl. 36 odst. 1 zákona o předávání vypadá tak, že státní zástupce předání zpravidla odloží, jestliže se vyžádaná osoba nechce vzdát svého práva být přítomna nizozemskému trestnímu stíhání. Výkonem svého práva na odvolání a kasační stížnost může vyžádaná osoba navíc dosáhnout toho, že se odklad předání prodlouží na řadu měsíců, ne-li let.
- 17 Z důvodu povinnosti započítat každou dobu odnětí svobody v souvislosti s výkonem EZR podle čl. 26 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV proto vyžádaná osoba v praxi vykoná v takové situaci svůj trest odnětí svobody (resp. jeho velkou část) v Nizozemsku, zatímco vystavující členský stát neměl důvod uplatnit rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV, ani vykonávající justiční orgán neměl důvod odmítnout podle čl. 4 bodu 6 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV.
- 18 Nizozemsko sice provedlo čl. 24 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV, takže by mohlo být provedeno podmíněné předání – v nizozemském právu „předběžné přenechání“, praxe je ovšem taková, že v případě podmíněného

předání není Polsko kooperativní, jestliže byl EZR vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody. Možnost podmíněného předání proto v tomto případě ztroskotává na realitě.

- 19 Rechtbank (okresní soud) se svou třetí otázkou konkrétně táže, zda musí být analogicky použit výklad Soudního dvora uvedený v jeho rozsudku ze dne 11. března 2020, SF (evropský zatýkací rozkaz - záruka vrácení do vykonávajícího členského státu) (C-314/18, EU:C:2020:191), zejména v bodech 59 až 61 tohoto rozsudku, a zda tedy vykonávající justiční orgán nemůže předání odkládat výlučně z důvodu, že se vyžádaná osoba nechce vzdát svého práva být přítomna trestnímu stíhání ve vykonávajícím členském státě, nýbrž zda musí v každém jednotlivém případě prověřit, zda existují důvody, které se týkají dodržování práva dotčeného na obhajobu nebo řádného výkonu spravedlnosti a pro které je jeho přítomnost ve vykonávajícím členském státě nezbytná do doby pravomocného ukončení tohoto trestního stíhání, přičemž musí být přihlédnuto k mechanismům spolupráce, které dotčenému umožňují vykonávat svá práva na obhajobu v rámci trestního stíhání ve vykonávajícím členském státě po předání do vystavujícího členského státu.

Žádost o projednání této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení

S ohledem na skutečnost, že se vyžádaná osoba až do ukončení nizozemského trestního řízení nachází v předávací vazbě, žádá Rechtbank (okresní soud), aby tato věc byla projednána v naléhavém řízení ve smyslu článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.